

Foredrag ved en Tombola-Festlighed i Raadhussalen, blev der givet Tegn til Kusken, og Vognen kørte videre.

Af sine Kaldsfæller paa Egnen betragtedes Mads Vestrup som et indskrænket og noget forstyrret Hoved, der ikke var til Pryd for Standen. Nogen selskabelig Omgang med ham havde ingen af dem; de kendte ham kun fra Landemoderne, hvor han kunde sidde og gabe ganske ugenert under de interessanteste Meningsudvekslinger. En Gang havde han midt under selve Stiftsprovstens Foredrag rejst sig op og forladt Salen med Hænderne i Bukselommerne som en halvfuld Bonde, der tramper ud af en Krostue i et naturligt Ærinde. Naar han en sjelden Gang selv tog Ordet under en Diskussion, satte han Forsamlingen i Forlegenhed ved et Urede af mørk og gaadefuld Tale, som hans Dialekt og grødede Mæle gjorde endnu mere uforstaaelig for de fleste.

»Det Menneske vil engang ende i en Daarekiste,« forkyndte Provsten, saasnart Vognen var kommen udenfor Hørevidde. »Han burde næsten ikke have Lov til at sidde i Embede.«

»Og nu vil man dog gøre ham til Rigsdagsmand,« sagde Provstinden.

»Aa Snak! Det maa være en Krønike. Jeg veed jo nok, at Hovedbestyrelsen, da jeg afslog at